

DA

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 09.10.2002
KOM(2002) 535 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-
PARLAMENTET**

**om en EF-handlingsplan for bevarelse og bæredygtig udnyttelse af
fiskeressourcerne i Middelhavet som led i den fælles fiskeripolitik**

1.	Indledning.....	4
1.1.	Fiskeriet i Middelhavet.....	4
1.2.	Middelhavets særlige karakteristika.....	4
1.2.1.	De nationale farvandes relative omfang i forhold til de internationale farvandes	4
1.2.2.	Fælles bestande og fiskerier	5
1.2.3.	Fiskeriaktiviteternes generelle karakteristika.....	5
1.2.4.	Adgang til videnskabelige oplysninger	6
1.2.5.	Konkurrence med andre former for udnyttelse	6
1.3.	Ressourcernes tilstand	7
1.4.	Miljøaspekter.....	8
1.5.	Den fælles fiskeripolitiks anvendelse i Middelhavet	9
2.	Mål	9
2.1.	EF-førerskab.....	9
2.2.	Forvaltning på det rette niveau.....	10
2.3.	Integration af miljøhensyn i fiskeriforvaltningen.....	11
2.4.	Erfaringer	12
2.5.	Bedre håndhævelse.....	12
2.6.	Integreret anvendelse af forskellige forvaltningsforanstaltninger.....	12
2.7.	Anerkendelse af fiskeriaktiviteternes sociale betydning	12
2.8.	Den internationale dimension: multilateralisme og samarbejde	13
3.	Påkrævede foranstaltninger på EF-plan	13
3.1.	En fælles strategi for jurisdiktion over farvande	14
3.2.	Forvaltning af fiskeriindsatsen	15
3.3.	Fangstbegrænsninger.....	16
3.4.	Forbedring af fangstmetoder i bevarelsesøjemed.....	17
3.4.1.	Revision af de nuværende tekniske foranstaltninger for fiskeri af interesse for EF	17
3.4.2.	Genudsætninger.....	19
3.4.3.	Miljøaspekter.....	19
3.5.	Kontrol og håndhævelse.....	20
3.6.	Forbedring af den videnskabelige viden	21

3.7.	Gennemsigtighed og inddragelse af aktørerne	21
3.8.	Relation til andre områder af den fælles fiskeripolitik.....	22
4.	Påkrævede foranstaltninger på internationalt plan	23
4.1.	Samarbejde med multilaterale fiskeriorganisationer	23
4.2.	Harmonisering af foranstaltninger i middelhavsbækkenet.....	24
4.3.	Samarbejde mellem stater og fiskerierhverv	24
5.	Handlingsplan: foranstaltninger og tidsplan	25
BILAG I Oplysninger om medlemsstaternes middelhavsflåder		28
BILAG II Produktionstendenser for nogle vigtige arter og artsgrupper ifølge FAO's statistikker		29
BILAG III Nogle fælles bestande og fiskerier		30
BILAG IV Foreløbig, ikke-udtømmende liste over fiskerier, der kan blive berørt af foranstaltninger for kontrol med fiskeriindsatsen.....		37

1. INDLEDNING

1.1. Fiskeriet i Middelhavet

Middelhavsfiskeriet er en vigtig og central sektor inden for EF-fiskeriet. Fiskerflåden i Middelhavet tegner sig for ca. 22 % af den samlede EF-flåde udtrykt i tonnage og 34 % udtrykt i maskineffekt. Talmæssigt tegner den sig for ca. 46 % af EF's fiskerfartøjer. I gennemsnit er fiskerfartøjerne i Middelhavet mindre end i resten af EF. Mere end 32 950 fartøjer, dvs. ca. 80 % af fartøjerne i Middelhavet, har en længde på under 12 m, hvilket giver middelhavsfiskeriet dets karakteristika af ikke-industrialiseret kystnært fiskeri, selv om en stor andel af fangsterne tages af større industrialiserede fartøjer. Bilag I indeholder yderligere oplysninger om medlemsstaternes middelhavsflåder.

Middelhavslandingerne udgør mængdemæssigt en forholdsvis beskeden andel på ca. 12 % af de samlede EF-landinger. Landingernes økonomiske værdi er dog meget højere. Dette skyldes, at de fleste af de fangster, der landes i middelhavsområdet, anvendes til konsum, selv landinger af småfisk, som indbringer højere priser.

I de fire middelhavsmedlemsstater blev der i 1997 skabt over 106 000 job, herunder ved deltidsfiskeri, eller 42 % af det samlede antal job i EU i fangstsektoren.¹

Der er udtrykt betænkeligheder ved det tilsyneladende misforhold mellem middelhavsfiskeriets store sociale og økonomiske betydning og den vægt, der tillægges det inden for den fælles fiskeripolitik.

1.2. Middelhavets særlige karakteristika

Middelhavet og det fiskeri, der udøves der, har en række særlige karakteristika, som spiller en stor rolle for bevarelsespolitikken under den fælles fiskeripolitik. Blandt disse karakteristika kan nævnes: de nationale farvandes relative omfang i forhold til de internationale farvandes, fælles bestande, fiskeriaktiviteternes generelle karakteristika, adgangen til videnskabelige oplysninger og en række andre forhold, fx lystfiskeri. Nogle af disse træk gør sig ikke kun gældende for Middelhavet, men de er mere udtalte i denne region.

1.2.1. De nationale farvandes relative omfang i forhold til de internationale farvandes

Kontinentalsoklen i middelhavsbækkenet er i almindelighed smal, og fiskepladserne findes normalt tæt på kysterne i territorialfarvande. Dette sammen med forskellige politiske overvejelser er måske grunden til, at der hidtil ikke er blevet oprettet eksklusive økonomiske zoner (EEZ) i Middelhavet. Der er i nogle tilfælde oprettet fiskeribeskyttelseszoner (Spanien: 49 sømil og medianlinje) eller eksklusive fiskerizoner som for Maltas vedkommende (25 sømil). Derfor har farvandene under national jurisdiktion et mere begrænset omfang i forhold til de internationale farvande end andre steder i EF.

¹ Kilde: Regionale socioøkonomiske undersøgelser af beskæftigelse og graden af afhængighed af fiskeriet (1999).

1.2.2. *Fælles bestande og fiskerier*

På grund af de nationale farvandes begrænsede omfang og de typisk kortvarige fangstrejser, ofte kun af en eller to dages varighed, er der kun få overlapninger mellem medlemsstaternes flåders fiskeriaktiviteter og mellem EF- og tredjelandsslåders fiskeriaktiviteter. Multinationale flåder, der fisker i samme område, er undtagelsen snarere end reglen.

Opfattelsen af fælles bestande og fiskerier har imidlertid undergået en hastig ændring. Dette skyldes både mere præcise videnskabelige udtalelser og udviklingen af nye fiskerier, der nu også foregår uden for nationale farvande. Antallet af fælles fiskerier er steget i flere områder som fx havet ved Alboran, Lion-bugten, den nordlige del af Det Tyrrenske Hav, Adriaterhavet, Det Joniske Hav, Det Ægæiske Hav, Sicilienstrædet og Gabes-bugten. Ud over de stærkt vandrende arter, som findes i hele middelhavsbækkenet, er der blevet vedtaget en minimumsliste over fælles bestande, både inden for GFCM² og i forbindelse med FAO's subregionale programmer³. Listen vil måske blive udvidet, så den også kommer til at omfatte andre arter og fiskerier. Antallet af fælles fiskerier, der allerede er identificeret på dette stadium, gør dog en fælles aktion for disse fiskerier berettiget, både på EF-plan og på internationalt plan.

1.2.3. *Fiskeriaktiviteternes generelle karakteristika*

De fleste middelhavsfiskerifartøjer er som tidligere nævnt bestemt til ikke-industrialiseret fiskeri i kraft af deres størrelse (over 80 % af fartøjerne har en længde på under 12 m) og som følge deraf også, når det gælder arbejdskraft og kapital. Derfor er mange fiskeriaktiviteter små, og der drives forskellige fiskerier på forskellige tidspunkter i kystfarvande året igennem. Desuden er der en stor andel af halvprofessionelle fiskere og deltidsfiskere i Middelhavet, og virksomhedsstrukturen afviger derfor fra strukturen i andre EF-områder.

Generelt er både fangstraterne og de samlede daglige fangster pr. fartøj ret små, når man sammenligner med fiskeriaktiviteterne i områder uden for Middelhavet. Fangsternes økonomiske værdi er dog ikke udelukkende afhængig af landingernes samlede omfang, men også af fangsternes diversitet, hvor små mængder meget værdifulde små arter og arter med kort levetid kan indbringe en højere pris for fangsten som helhed. Fangstraterne for demersale arter, også når man tager hensyn til kapacitetsændringer, er dog i almindelighed stadig lavere end tidligere, selv om de nuværende demersale landinger opnås ved en høj fiskeriindsats med flåder, som generelt er overkapitaliseret.

Teknologiske interaktioner, dvs. forskellige fangstredskaber, der anvendes til fangst af de samme arter, forekommer ret hyppigt og kan omfatte ikke-industrialiseret kystnært fiskeri (fiskeri efter yngel af sardin/ansjos, kulmulegydefisk, mulle, rød blankesten, havaborre, guldbrasen, spidstandet blankesten, andre blankesten, tunge, skater-rokker, makrel, hestemakrel, tiarmet blæksprutte, andre blæksprutter, reje, tun mv.), bundtrawl og andre trukne redskaber (fiskeri efter kulmule, mulle, blankesten, havaborre, guldbrasen, spidstandet blankesten, andre blankesten, tunge, skater-

² Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet
³ COPEMED, ADRIAMED og MEDSUDMED

rokker, makrel, hestemakrel, sardin, ansjos, tiarmet blæksprutte, andre blæksprutter, reje) og flydetrawl og vod (fiskeri efter sardin/ansjos, blæksprutter, makrel, hestemakrel, havaborre og blankesten, tun mv.).

Der er talrige små landingspladser fordelt på tusinder af km kyst, meget ofte uden et marked, hvilket vanskeliggør kontrol og håndhævelse.

Det forhold, at fiskepladserne normalt ligger ret tæt på kysten, hvor man den finder den største biodiversitet af bundfisk, resulterer i, at der er stor konkurrence mellem fiskerne om plads og stor interaktion mellem fiskeriaktiviteter og bentiske kystmiljøer, som også udgør vigtige fiskehabitater.

1.2.4. Adgang til videnskabelige oplysninger

Et stort antal fiskepladser ligger i nationale farvande. Dette har styrket den opfattelse, at forvaltningsforanstaltninger kan gennemføres separat, og har indskrænket det geografiske perspektiv, som de nationale administrationer har baseret sig på ved behandlingen af forvaltningsspørgsmål.

Dette kombineret med en vis tilbøjelighed hos forskerne til at foretrække havøkologisk og biologisk forskning har medført, at der ikke er nogen sammenhæng mellem det videnskabelige arbejde og forvaltningsforanstaltningerne. Fiskeriforvaltningen har normalt kun i ringe grad været baseret på anbefalinger fra forskerne, og forvaltningsstrategierne, som fx ordninger for begrænsning af fiskeriindsatsen, har i almindelighed ikke været baseret på videnskabelig rådgivning.

Til trods for, at der er forsket meget i og foreligger stor videnskabelig viden om fiskeriet og ressourcerne i Middelhavet, er der heller ikke noget overordnet videnskabeligt forum, som kan påtage sig den rolle, ICES⁴ spiller i andre EF-farvande, og kan fremme og koordinere videnskabelige aktiviteter og resultater, undersøge videnskabelige råd og forelægge dem i et egnet format som grundlag for fiskeriforvaltningen. Med oprettelsen af GFCM's videnskabelige rådgivende komité (SAC) i 1999 er man ved at råde bod på denne mangel. Der er dog stadig lang vej igen, og EF vil støtte SAC's indsats.

1.2.5. Konkurrence med andre former for udnyttelse

I højere grad, end det måske er tilfældet i andre EF-områder, udøver turismen et meget stort pres på kystområderne ved Middelhavet, og der opstår derved konkurrence mellem forskellige aktiviteter i disse områder.

Den omstændighed, at nogle fiskerier efter fælles bestande overvejende er kystfiskerier, og at nogle stærkt vandrende arter alt efter årstid forekommer i kystfarvande, medfører interaktioner og konkurrence mellem professionelle fiskere og lystfiskere. Lystfiskerne har undertiden stor indflydelse på ressourceudnyttelsen, over 10 % af den samlede fiskeriproduktion. Der bør derfor også tages behørigt hensyn til sports- og deltidsfiskeriet, især når der i disse fiskerier fiskes efter fælles bestande, eller når de konkurrerer med kommercielle fiskerier, som der gælder strengere forvaltningsregler for.

⁴

Det Internationale Havundersøgelsesråd

1.3. Ressourcernes tilstand

De fleste af fiskeressourcerne i Middelhavet, det være sig demersale, små pelagiske eller stærkt vandrende arter, er længe blevet betragtet som overfiskede.

Hvad angår de stærkt vandrende arter, er almindelig tun ifølge evalueringer, som ICCAT⁵ har foretaget, kraftigt overfisket. Selv om grundigheden af disse evalueringer kan diskuteres, fordi der er væsentlige usikkerhedsmomenter som følge af, at nogle nøgledata mangler, er der ikke megen tvivl om, at bestanden er overfisket. Mængden af tun, der fanges og anbringes i bure i middelhavsområdet med henblik på opdræt, ofte uafhængigt af de regulerede og rapporterede fangster, er også problematisk. Denne fiskeriaktivitet menes at øge presset på bestandene⁶. Spørgsmålet om overfiskning er også relevant for sværdfisk i Middelhavet, hvor der er konstateret et fiskerimønster, som resulterer i store mængder ungfisk og årsrekrutter i fangsterne. Det vil kræve en omfattende dataindsamling at få et klart indtryk af de vigtigste bestandes status, om end billedet ud fra de foreliggende data er ekstremt negativt.

Fangststatistikkerne for demersale og små pelagiske arter viser en negativ trend i 1990'erne for de vigtigste arter eller artsgrupper (se tallene i **bilag 2**). De daglige fangstrater pr. fartøj er faldet drastisk i forhold til fangstraterne for nogle årtier siden til trods for, at fiskerfartøjernes kapacitet og effektivitet er steget i den senere tid. Også fangsternes kvalitet, både hvad angår arts- og størrelsessammensætning, har ændret sig i tidens løb. De demersale fangster i flere områder og fiskerier indeholder praktisk talt ingen arter med lang levetid og større fisk.

De aktuelle evalueringer af demersale og små og store pelagiske fiskerier inden for GFCM og ICCAT bekræfter dette billede af overfiskning af flere ressourcer og understreger nødvendigheden af at mindske ungfiskedødeligheden og reducere den nuværende fiskeriindsats med ca. 15-30 % i de fiskerier, der befisker nogle overfiskede bestande.

Til trods for den almindeligt erkendte overfiskning af flere ressourcer er der kun få videnskabeligt rapporterede tilfælde af bestande, som er truet af sammenbrud. Ansjos ud for den nordlige del af Spaniens kyst, spidstandet blankesten i havet ved Alboran og kulmule i Lion-bugten er imidlertid blandt disse bestande. Middelhavsfiskeriets langvarige modstandskraft uden åbenbare drastiske sammenbrud af målressourcer indtil nu, når man ser bort fra ansjos midt i 1980'erne, begrundes normalt med, at en vis andel af de voksne individer i bestandene sandsynligvis ikke har kunnet tages ved fiskeri med småmaskede trawl. Dette træk ved middelhavsfiskerierne, som skyldes fangstmetoder, redskaber og fartøjskarakteristika og den omstændighed, at havbunden adskillige steder ikke tillader fiskeri med trawl, har bevirket, at der er opstået enklaver på bestemte steder/tidspunkter i områder, hvor flere arter normalt forekommer, som gør det muligt for en vis andel individer i bestanden at overleve, indtil de bliver kønsmodne, og derved forhindrer populationen i at bryde sammen.

⁵ Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet

⁶ Jf. rapport fra det sjette GFCM-ICCAT-møde om bestande af store pelagiske fisk i Middelhavet, afsnit 5, s. 13, om tunopdrættets potentielle forvaltningseffekt: "En generel stigning i fiskeriindsatsen for pelagiske arters vedkommende og i nær fremtid en sandsynlig stigning for små og mellemstore tunfisk".

Situationen har dog ændret sig hastigt i løbet af det sidste årti med fangstmetodernes stigende effektivitet, både hvad angår maskineffekt og fangstredskabernes størrelse, mere udbredt anvendelse af bedre elektroniske positionsbestemmelssystemer og navnlig udvikling af fiskerier med faststående redskaber, hvor der fiskes efter gydefisk af flere arter med lang levetid i områder, hvor der hidtil ikke har kunne fiskes med trawl. Endvidere har et udbredt ulovligt fiskeri i kystområderne mindsket "fristedeffekten" som følge af dårlig håndhævelse af den nuværende forordning, der begrænser anvendelsen af trukne redskaber på en dybde over 50 m eller i en afstand fra kysten på over 3 sømil, hvis dybden er på under 50 m.

Dette viser, at forvaltningsforanstaltninger er nødvendige for at bringe udnyttelsen ned på et bæredygtigt niveau og undgå, at bestandene bringes uden for de sikre biologiske grænser.

Fiskeriindsatsens nuværende omfang og anvendelsen af småmaskede trukne redskaber kombineret med anvendelse af forskellige fangstredskaber, hvormed man kan udnytte en ressource på alle alderstrin, er uforenelig med bæredygtigt og rentabelt fiskeri.

1.4. Miljøaspekter

I Middelhavet ligger fiskepladserne normalt ret tæt på kysten, hvor man finder den største biodiversitet, og der er tiltagende bevidsthed om og bekymring over fiskeriets indvirkning på såvel habitater som ikke-kommercielle ressourcer.

Rent bortset fra de retlige forpligtelser med hensyn til miljøbeskyttelse har et ansvarligt fiskerierhverv en klar interesse i ikke blot at sikre målarternes bevarelse, men også bevarelsen af arter, der tilhører det samme økosystem eller lever i nærheden af eller er afhængige af målarterne. Denne strategi ligger til grund for bevarelsen af de marine økosystemers biodiversitet og integritet og dermed de vigtigste fiskehabitaters produktionsmønster med positive virkninger for fiskeressourcerne og fiskeriaktiviteterne.

De største trusler for miljøet som følge af fiskeriet i Middelhavet kan inddeles i to hovedgrupper: skader på biodiversiteten og skader på habitaterne.

Til den første gruppe hører den udbredte anvendelse af småmaskede fangstredskaber og overfiskning af kommercielle arter. Ligesom det er tilfældet med andre EF-fiskerier, menes det, at det ville få gavnlige indvirkninger på miljøet, hvis fiskeriet efter de kommercielle arter blev nedsat til et bæredygtigt niveau. Under alle omstændigheder indebærer de kommercielle fiskebestandes bæredygtighed ikke nødvendigvis bæredygtighed, når det gælder biodiversitet i bred forstand, og miljøorienterede foranstaltninger vil således altid være påkrævede. I vore dage er mange ikke-målarter truet, såsom havpattedyr, fugle og krybdyr. Selv om hovedtruslerne i nogle tilfælde kommer fra andre aktiviteter end fiskeri, såsom indskrænkning af antallet af ynglepladser for havskildpadder og fugle, kan fiskeriet øge faren for disse populationer.

Den udbredte anvendelse af skrabere og bundtrawl, ofte forsynet med kæder eller andet rockhopper-udstyr, er blevet indkredset som de vigtigste årsager både til tilbagegangen i fladgrundede områder med marine fanerogamer og forringelsen af benthiske samfund i klippeområder.

Teknik med stor miljøpåvirkning, såsom andreaskorset til brydning af ædelkoral (*Corallium rubrum*) eller udnyttelse af europæisk daddelmusling (*Lithophaga lithophaga*) og almindelig boremusling (*Pholas dactylus*) ved ødelæggelse af de klipper, som disse toskallede bløddyr lever i, har længe været forbudt, men der er tegn på, at forbuddet ikke håndhæves ordentligt. Desuden er der tegn på, at ulovlig brug af sprængstoffer og gift stadig pågår.

På regionalt/internationalt plan er der flere processer på miljøbeskyttelsesområdet med tilknytning til fiskeriet, som kort bør nævnes. Dels er miljøbeskyttelse et af GFCM's generelle mål, og der er blevet oprettet en underkomité af GFCM's videnskabelige rådgivende komité, som skal tage sig af miljøspørgsmål. Tilsvarende inkluderer ICCAT i højere grad miljøbeskyttelse i sine forvaltningsrekommandationer. Dels har multilaterale miljøaftaler, som fx Barcelona-konventionen og Bern-konventionen, også betydning for miljøbeskyttelsen i Middelhavet på fiskeriområdet.

1.5. Den fælles fiskeripolitiks anvendelse i Middelhavet

Inden for den fælles fiskeripolitik er struktur- og markedspolitikken blevet anvendt og håndhævet i Middelhavet på samme måde som i andre EF-områder. Det gælder også kontrolpolitikken, selv om gennemførelsen af nogle aspekter af kontrolpolitikken er blevet udsat i Middelhavet. Bevarelsespolitikken er dog traditionelt blevet gennemført anderledes end i andre områder. For eksempel er den fælles fiskeripolitiks vigtigste bevarelsesinstrument, de samlede tilladte fangstmængder (TAC) og kvoteordningen, ikke blevet anvendt i middelhavs-bækkenet. Siden 1998 har en enkelt fiskebestand været undergivet en sådan ordning i Middelhavet, nemlig almindelig tun. Desuden er visse elementer af den fælles fiskeripolitik, såsom logbogen, blevet indført senere i Middelhavet end i Atlanterhavet.

Dette skyldes hovedsagelig Middelhavets særlige karakteristika som omtalt ovenfor, men i nogle tilfælde er disse særlige karakteristika blevet en undskyldning for ikke at anvende foranstaltninger, der er lige så vigtige og nødvendige her som i andre dele af EF. Det er klart, at EF's forpligtelse til at regulere fiskeriet i Middelhavet ikke er mindre end for andre fiskeriers vedkommende. Reguleringen af middelhavsfiskeriet bør udvikles og prioriteres i samme grad som i andre EF-områder, om end med visse særlige instrumenter, hvis det er nødvendigt.

2. MÅL

Den fælles fiskeripolitiks mål er de samme i Middelhavet som i andre EF-farvande, nemlig at sikre, at udnyttelsen af de levende akvatiske ressourcer finder sted på bæredygtige miljømæssige, økonomiske og sociale vilkår.

Ud over den fremtidige fiskeripolitiks generelle mål er der dog en række særlige mål for en bæredygtig forvaltning af middelhavsfiskeriet.

2.1. EF-førerskab

EF må fortsat tage føringen i gennemførelsen af en effektiv bevarelses- og forvaltningsordning for middelhavsfiskeriet. EF bør fortsætte med at fremme

fiskeriforvaltningen inden for GFCM samtidig med, at man på EF-plan handler uden at afvente beslutninger inden for GFCM, når det findes nødvendigt. EF-førerskab på dette område er ikke ensbetydende med en isoleret indsats. Der er behov for at samarbejde med tredjelande, men det kræver teknisk bistand og finansielle ressourcer fra EF til tredjelande, som støder op til Middelhavet, navnlig via EF's og medlemsstaternes eksisterende bilaterale og regionale samarbejdsprogrammer.

2.2. Forvaltning på det rette niveau

Kystfiskeriets relative vægt og betydning er meget større i Middelhavet end i andre EF-farvande. Det er nødvendigt at revaluere det niveau, de forskellige aktiviteter må behandles på: lokalt/nationalt eller EF-/internationalt. Kystfiskeriaktiviteter kan måske forvaltes bedre på lokalt eller nationalt plan, fordi man der har problemerne tættere inde på livet og de lokale myndigheder evner at handle hurtigere sammen med lokale fiskeriorganisationer. Hvis fiskeriorganisationerne ikke går ind for ansvarligt fiskeri, kan denne nærhed dog øge risikoen for, at den højeste prioritet, nemlig biologisk bæredygtigt fiskeri, kan blive tilsidesat til fordel for socioøkonomiske overvejelser. EF-indgreb er nødvendige og hensigtsmæssige, når og hvor fiskeriet har en tværnational dimension, enten af bevarelsesmæssige, miljømæssige eller markedsmæssige grunde. Dette er tilfældet for Atlanterhavet. Det er nødvendigt, at EF klart definerer disse fiskerier og koncentrerer EF-foranstaltningerne om dem. Med hensyn til forvaltningen af kystressourcerne må EF dog samtidig med, at forvaltningen overlades til medlemsstaterne, fastsætte fælles normer for bevarelse og miljøbeskyttelse.

Det skal bemærkes, at antallet af identificerede fiskerier, som befisker fælles bestande, stiger, både fordi fiskerimønstrene ændrer sig og der er opnået større viden om fiskeriaktiviteterne (jf. **bilag 3**), mens der fortsat er talrige små kystfiskeriaktiviteter.

Der kan udskilles tre fiskerikategorier med forskellig grad af EF-involvering:

1. *Fiskeri, der er rettet mod stærkt vandrende arter.* Dette fiskeri må forvaltes på EF-plan, navnlig inden for rammerne af de relevante regionale fiskeriorganisationer, dvs. Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT) og Den Almindelige Kommissionen for Fiskeri i Middelhavet (GFCM). EF vil aktivt gå ind for multilateral forvaltning af disse bestande, herunder om nødvendigt fangstbegrænsninger, tekniske foranstaltninger og begrænsninger af fiskeriindsatsen (se bilag 3).
2. *Fiskeri, der er rettet mod fælles demersale og små pelagiske bestande, eller som udøves i fælles områder* (fx havet ved Alboran, Valencia-kysten, Lion-bugten, Det Liguriske Hav, Det Tyrrhenske Hav, havene omkring Korsika og Sardinien, Adriaterhavet, Det Joniske Hav, Det Ægæiske Hav, Sicilienstrædet), hvor to eller flere lande er involveret. Dette fiskeri bør være undergivet EF-bestemmelser/internationale bestemmelser, herunder begrænsning af fiskeriindsatsen, tekniske foranstaltninger og om nødvendigt fangstbegrænsninger. Disse bestemmelser kan aftales på GFCM-niveau og eventuelt anvendes på subregionalt niveau på grundlag af rekommandationer fra Den Videnskabelige Rådgivende Komité (SAC). SAC har indtil nu kun identificeret 10 bestande i denne kategori og har rettet henstilling til sine hjælpeorganer om at identificere flere fælles bestande. Andre fælles bestande og fiskerier kan inkluderes, også takket være arbejdet inden

for FAO's subregionale programmer. I visse områder er der endnu ikke tilstrækkelige videnskabelige viden til præcist at identificere fælles bestande, men geografisk nærhed og anden information vil ofte kunne indikere mulige fælles bestande. Bilag 3 indeholder en mere omfattende liste.

3. *Fiskeri, der er rettet mod bestande, som hovedsagelig forekommer i nationale farvande og kun fanges af en enkelt medlemsstat.* Dette fiskeri bør fortsat forvaltes på nationalt plan under forudsætning af, at der ikke er større bifangster af fiskebestande i kategori 1 eller 2 ovenfor.

2.3. Integration af miljøhensyn i fiskeriforvaltningen

Ifølge EF's generelle forpligtelse til at integrere miljøhensyn i EF-politikkerne, jf. artikel 6 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, skal EF træffe passende foranstaltninger til at beskytte habitater og arter mod fiskeriets negative påvirkninger.

Integration af miljøhensyn i den fælles fiskeripolitik og midlerne til at opnå denne integration er beskrevet i meddelelse KOM(2002)186 om en EF-handlingsplan for integration af miljøbeskyttelseskrav i den fælles fiskeripolitik. Denne handlingsplan skal gælde for alt EF-fiskeri, herunder fiskeriet i Middelhavet.

Hvad angår bifangsten af beskyttede arter, bør man i særlig grad tage vare på de få resterende populationer af munkesæler. Beskyttelse af skildpadder og havfugle mod langlinefiskeri kan i nogle tilfælde være et særligt problem. Bifangst af hvalarter får mindre betydning efter det nylige forbud mod drivgarn, selv om en indsats på internationalt plan ville være en fordel, så beskyttelsen kunne udvides til at omfatte alt middelhavsfiskeri. Interaktionen mellem hvalarter og fiskeriaktiviteter ud over bifangstfænomenet er dog et tiltagende problem, som kræver omhyggelig overvejelse.

Hvad angår skader på habitater, er der et særligt behov for at beskytte søgræsbeholdninger (fanerogamer, såsom *Posidonia* sp., *Zoostera* spp. og *Cymodocea* sp.), skinkemuslingebanker, hvide dybvandskoraller og hårbundssamfund i kystområder uanset dybde mod virkningerne af trawling, skrabning og lignende aktiviteter. Indvirkningen af fiskeri med skraber efter toskallede bløddyr må også holdes under kontrol, da den kan mindske den bløde havbunds evne til at bevare faunas og floras diversitet.

På den anden side er der miljørisicienes indvirkning på fiskeriet. De kan ganske vist ikke kontrolleres ved hjælp af den fælles fiskeripolitik, men de udgør et problem, som der må findes løsninger på. Et af de mest markante problemer er den periodiske, men ikke helt forudsigelige opblomstring af slimproducerende planktonalger, der klæber til fangstredskaberne og gør dem ubrugelige. Dette fænomen, som måske er forbundet med eutrofiering på grund af for stor tilgang af nitrat og fosfor, kan give fiskerierhvervet store tab. Det vil være rimeligt, at Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne undersøger årsagerne og indfører tilfredsstillende ordninger med ansvar og erstatning.

Et godt samarbejde mellem myndighederne med ansvar for miljøbeskyttelse og myndighederne med ansvar for fiskerispørgsmål er nødvendigt, både i de nationale administrationer og EF-administrationen, for at der kan træffes effektive og

synergiske foranstaltninger på disse to områder. Kommissionen er i færd med at udforme en omfattende strategi for beskyttelse af havmiljøet, som bliver retningsgivende for denne samordning.

2.4. Erfaringer

Der er indført flere værdifulde forvaltningsforanstaltninger i Middelhavet, navnlig når det gælder forvaltning af fiskeriindsatsen, som enten er aftalt mellem fiskeriorganisationerne eller gennemføres ved hjælp af regionale eller nationale foranstaltninger. Kontrollen af fiskedage og/eller antallet af timer på havet er velkendte eksempler herpå. Begrænsningen af de daglige landinger pr. fartøj er et andet eksempel på en foranstaltning, der er vedtaget på lokalt plan. Nogle af disse ordninger er alment accepteret af fiskerne. EF vil bygge på disse erfaringer med henblik på fremtiden, navnlig gennem konsultationsprocessen i de fremtidige regionale rådgivende komitéer.

2.5. Bedre håndhævelse

Håndhævelsen er langt fra perfekt i alle EF's fiskeriområder. I Middelhavet er det som alle andre steder nødvendigt, at den fremtidige fælles fiskeripolitik også omfatter en forpligtelse til at forbedre kontrol og håndhævelse.

For at sikre, at denne forpligtelse overholdes, er det ubetinget nødvendigt, at fiskeriorganisationer og andre aktører medvirker fuldt ud. Derfor er det af særlig betydning, at fiskerne i højere grad inddrages i udviklingen af denne politik, for at sikre større forståelse og bedre overholdelse af forvaltningsforanstaltningerne.

2.6. Integreret anvendelse af forskellige forvaltningsforanstaltninger

Middelhavsfiskeriets kompleksitet, hvad angår artsrigdom og fangstredskabers og fangstmetoders diversitet, kombineret med dets økonomiske struktur, sætter fiskerne i stand til at være fleksible, tilpasse sig hurtigt og modvirke uønskede virkninger af eksterne faktorer, herunder forvaltningsforanstaltninger.

En global og sammenhængende forvaltningsstrategi med integreret anvendelse af de forskellige eksisterende redskaber er derfor nødvendig. Nogle foranstaltninger kan anvendes i fællesskab til gensidig håndhævelse og gøre det muligt at opnå større fleksibilitet i fiskerisystemet.

I dette system af integrerede regulerende foranstaltninger bør der være en vis grad af overlapning mellem foranstaltninger, som har samme formål. Hvis det primære forvaltningssystem, fx kontrol af fiskeriindsatsen, af en eller anden grund svigter, bør der være endnu et forvaltningsniveau, der fungerer som sikkerhedsmekanisme. Dette andet niveau kan være fangstbegrænsning eller visse tekniske foranstaltninger, såsom områder/sæsoner med fiskeriforbud, eller et samspil mellem andre tekniske foranstaltninger og fangstmetoders og/eller redskabers karakteristika, der forhindrer fuld udnyttelse af en bestands forskellige demografiske komponenter.

2.7. Anerkendelse af fiskeriaktiviteternes sociale betydning

Gennemsnitsalderen for fiskerfartøjerne i Middelhavets fiskerierhverv er ret høj, idet den ligger på mellem 23 (Grækenland) og 29 år (Spanien). Dette bevirker, at arbejdsvilkår, indkvarteringsforhold og sundheds- og sikkerhedsbetingelser om bord

langt fra er optimale. Desuden gør aldersaspektet flåden mindre velegnet til at håndtere fangster, affaldsforvaltning og problemer med støj og olieforurening ordentligt.

Desuden vækker det større og større bekymring, at fiskeriaktiviteterne, som traditionelt har skabt beskæftigelsesmuligheder i fiskeriafhængige områder, ikke længere tiltrækker de yngre generationer. Denne manglende rekruttering sammen med tab af arbejdspladser for ældre fiskere i områder med få eller ingen alternativer vil skabe sociale problemer. Denne tendens vil også få negativ indflydelse på videregivelsen af den kulturarv, der er forbundet med fiskeriaktiviteterne.

Efter Kommissionens opfattelse kan disse tendenser kun vende ved en overgang til bæredygtigt fiskeri, hvor ikke blot fiskeressourcerne bevares bedre, men fiskeriet bliver mere rentabelt og økonomisk levedygtigt.

Vejviseren vedrørende reformen af den fælles fiskeripolitik (KOM(2002) 181 endelig) indeholder foranstaltninger til afhjælpning af de sociale følger af reformens anvendelse i Middelhavet.

2.8. Den internationale dimension: multilateralisme og samarbejde

De internationale farvandes udstrækning i Middelhavet gør det uundgåeligt og meget vigtigt, at fiskeriforvaltningen også gribes an ved internationalt samarbejde, i det mindste når det gælder fiskeriet efter stærkt vandrende bestande. Denne opgave er vanskeligere i Middelhavet end i andre EF-farvande, da en række tredjelande, der støder op til Middelhavet, kun har få midler og/eller ingen særlig tradition for fiskeriforvaltning; der er kun ringe eller slet ingen tradition for multilateral fiskeriforvaltning. EF's fremskridt inden for fiskeriforvaltningen kan derfor blive hæmmet, fordi andre lande i regionen følger andre strategier. Som følge deraf kræver udviklingen af en multilateral dimension i fiskeriforvaltningen i denne region et samarbejde, som gør det lettere for tredjelande at lægge større vægt på fiskeriforvaltning.

Dette er helt klart et område, hvor princippet om EF-førerskab er særligt relevant. Et sådant samarbejde vil kræve teknisk bistand og finansielle ressourcer fra EF til tredjelande og bør støttes mest muligt gennem eksisterende støtteordninger på EF-plan og i medlemsstaterne.

Endvidere er det nødvendigt at tage initiativer til at fremme og lette samarbejdet mellem EF's og tredjelandenes fiskerierhverv, både i fangst- og akvakultursektoren.

3. PÅKRÆVEDE FORANSTALTNINGER PÅ EF-PAN

På grundlag af de retningslinjer og mål, der er beskrevet i de foregående afsnit, mener Kommissionen, at der bør træffes en række foranstaltninger på EF-plan for at opfylde den fælles fiskeripolitiks mål i Middelhavet. I denne handlingsplan forudses følgende specifikke indsatsområder på EF-plan, som omtales nedenfor:

- indførelse af en fælles strategi for jurisdiktion over farvande
- mindskelse af det samlede fiskeritryk

- størst mulig anvendelse af fangstbegrænsninger
- forbedring af det nuværende fiskerimønster og mindske af den negative indvirkning på bestande og miljø
- forbedring af kontrol og håndhævelse
- styrkelse af de videnskabelige strukturer og forbedring af den videnskabelige viden
- større inddragelse af aktørerne i konsultationsprocessen.

Endelig gives der også en kort kommentar til andre aspekter af den fælles fiskeripolitik end bevarelsespolitikken.

3.1. En fælles strategi for jurisdiktion over farvande

For øjeblikket er situationen, når det gælder oprettelse af EEZ eller fiskeribeskyttelseszoner i Middelhavet, meget inkonsekvent. En medlemsstat (Spanien) har oprettet en fiskeribeskyttelseszone på 49 sømil, et kandidatland (Malta) har siden 1971 haft en eksklusiv fiskerizone på 25 sømil. Frankrig og Italien har oprettet territorialfarvande på 12 sømil, og Grækenlands territorialfarvande er på 6 sømil.

Oprettelsen af fiskeribeskyttelseszoner på op til 200 sømil fra basislinjerne kunne være et vigtigt bidrag til forbedring af fiskeriforvaltningen i betragtning af, at ca. 95 % af EF-fangsterne tages inden for 50 sømil fra kysten i Middelhavet. Sådanne fiskeribeskyttelseszoner ville givetvis lette kontrollen og i høj grad bidrage til bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (IUU). En sådan oprettelse af fiskeribeskyttelseszoner ville dog være meget mere effektiv, hvis den fandt sted efter aftale mellem alle de involverede lande. En fælles strategi for fiskeribeskyttelseszoner i medlemsstaterne og siden i alle landene i regionen ville derfor være ønskelig.

Man må huske på, at fiskeribeskyttelseszoner modsat EEZ udelukkende har at gøre med jurisdiktionen over fiskeressourcer. Andre jurisdiktionsspørgsmål (mineralressourcer, besejlingsrettigheder osv.) er ikke berørt af oprettelsen af fiskeribeskyttelseszoner. Oprettelsen af fiskeribeskyttelseszoner gør det muligt at indføre en lang række foranstaltninger, der begrænser den frie adgang for fiskerfartøjer fra tredjelande, eller blot at kontrollere fremmede fartøjer.

En eventuel fælles oprettelse af fiskeribeskyttelseszoner ville have fordele og ulemper. Blandt fordelene er:

- muligheden for at anvende fiskeriforvaltningsforanstaltninger i et meget større område
- en væsentlig forbedring af kontrol og håndhævelse
- udelukkelse eller i det mindste kontrol med visse flåder (fra Det Fjerne Østen), der for øjeblikket fisker i de internationale farvande i Middelhavet
- muligheden for lettere at begrænse IUU-fiskeri.

Blandt ulemperne er:

- risikoen for, at EF-fartøjer ikke længere kan få adgang til visse fiskepladser, hvis tredjelande, som fx Kroatien og Tunesien, følger EF's eksempel (dette problem kan dog løses ved indgåelse af bilaterale fiskeriaftaler)
- betydelige politiske problemer i nogle områder
- problemer med at indføre medianlinjer i de snævrere områder i Middelhavet.

Kommissionen mener, at der bør tages et initiativ på dette område ved at opfordre medlemsstaterne til på EF-plan at drøfte ønskeligheden af en fælles strategi for dette anliggende, og hvorvidt en eventuel oprettelse af fiskeribeskyttelseszoner bør omfatte begrænsning af adgangen for tredjeparter eller blot have til formål at kontrollere fiskeriaktiviteterne tilfredsstillende. En sådan drøftelse skulle også omfatte de pågældende forhandlende kandidatlande.

Hvis denne drøftelse resulterer i en klar EF-holdning til spørgsmålet, bør der som næste skridt indkaldes til en konference blandt kyststaterne i Middelhavet for at søge at finde frem til en fælles fremgangsmåde for hele Middelhavet.

3.2. Forvaltning af fiskeriindsatsen

Ud fra, hvad der tidligere er sagt om ressourcernes tilstand, er der et almindelig anerkendt behov for at reducere fiskeridødeligheden betydeligt.

Fangsternes store diversitet i mange fiskerier, de teknologiske interaktioner og landingspladsernes spredte beliggenhed bevirker, at enkeltartsstrategier og output-foranstaltninger, såsom de nuværende TAC- og kvoteforvaltningsordninger, ofte er uegnede for middelhavsfiskeriet. De eneste undtagelser er de stærkt vandrende arter og måske nogle små pelagiske bestande og visse krebsdyr (jf. afsnit 4.3 nedenfor).

Foranstaltninger til nedsættelse og kontrol af fiskeriindsatsen, enten permanent eller midlertidigt, må være et af hovedredskaberne til forvaltning af middelhavsfiskeriet. Der ser i de fleste tilfælde ikke ud til at være meget andet at gøre end at indføre og/eller udvide en form for begrænset adgang forbundet med en passende ordning med licenser og fiskeritilladelser med nedsættelse af flådestørrelse og fisketid. De fiskerier, der vil blive berørt af disse foranstaltninger, er først og fremmest dem, der fisker efter fælles bestande. **Bilag 4** indeholder en foreløbig, ikke-udtømmende liste over disse fiskerier.

Det bør fremhæves, at det arbejde, der pågår i GFCM, hovedsagelig på EF's initiativ, er koncentreret om at fastslå fiskeriindsatsen for de forskellige middelhavsbestande. I GFCM er der enighed om, at det stort set vil være umuligt at anvende TAC-metoden i fiskeri efter blandede arter.

Forvaltningen af fiskeriindsatsen bør så vidt muligt baseres på forslag, rekommandationer og rådgivning på GFCM-plan under hensyntagen til de geografiske underområder i Middelhavet som defineret af GFCM's videnskabelige rådgivende komité. I denne henseende stemmer GFCM-strategien for fiskeriforvaltning gennem identifikation af forvaltningsområder og operationelle enheder overens med det, der anbefales i dette afsnit.

Forvaltningen af fiskeriindsatsen må bygge på de erfaringer, der allerede er gjort på lokalt eller nationalt plan, med håndhævelse af enkle regler, såsom det maksimalt tilladte antal fiskedage pr. år, den korte uge, fiskeriforbud på nationale helligdage og fastsættelse af et maksimalt antal timer på havet pr. dag eller, hvis fangsttogterne er af mere end en dags varighed, begrænsning af antallet af fisketimer pr. dag. Det nyligt indførte fartøjsovervågningssystem (FOS) og dets udvidelse til også at omfatte fiskerfartøjer med en længde overalt på under 24 m vil være en hjælp til at håndhæve forvaltningen af fiskeriindsatsen ordentligt.

Fiskeriindsatsen vil blive fastlagt, så den svarer til en bæredygtig udnyttelse af grupperne af de pågældende bestande. Med henblik herpå kan det ud over bruttotonnage og maskineffekt i nogle fiskerier være nødvendigt at opstille andre indsatskriterier, såsom længde overalt og fangstredskaber. Medlemsstaterne vil få fleksibilitet ved gennemførelsen af disse indsatsbegrænsninger (begrænsning af antallet af dage på havet, antal fartøjer, fiskerfartøjernes maksimumslængde overalt osv.). Med henblik herpå er det af afgørende betydning at vide, hvem der fanger hvad, hvor og efter hvilken metode. Det er derfor nødvendigt, at fiskeriaktivitet, flådekategori, fartøjsskarakteristika, skibsførercertifikat, fiskerilicenser og fiskeritilladelser matcher bedre.

I nogle tilfælde må der i ordningerne for begrænsning af fiskeriindsatsen på EF-plan tages hensyn til fangstredskabernes størrelse, for så vidt som den har indflydelse på fiskeriindsatsen.

3.3. Fangstbegrænsninger

Uanset de fangstbegrænsninger, der allerede er indført i nogle regioner, hovedsagelig af økonomiske hensyn og for at kunne kontrollere markedsprisen, kan nogle af middelhavsfiskeriets karakteristika som allerede nævnt eventuelt gøre forvaltning på grundlag af fangstrestriktioner og kvoter mindre effektiv i dette område. Selv om det vigtigste forvaltningsinstrument, der skal indføres i Middelhavet, er forvaltningen af fiskeriindsatsen på EF-plan, kan anvendelsen af samlede tilladte fangstmængder (TAC) dog stadig være et hensigtsmæssigt middel i nogle tilfælde. Ud over almindelig tun, den eneste middelhavsbestand, der for øjeblikket er undergivet TAC- og kvoteforvaltning, vil der blive indført TAC og kvoter for visse andre bestande, så snart der foreligger videnskabelige råd:

- Sværdfisker er en indlysende kandidat til fremtidige TAC og kvoter, som skal vedtages i ICCAT og GFCM.
- Andre stærkt vandrende arter, såsom hvid tun, andre små tunarter og endog guldmakrel (*Coryphaena* spp.) kan på mellemlang sigt reguleres ved hjælp af TAC og kvoter i de relevante multilaterale organer. Når det gælder stærkt vandrende arter, bør der lægges vægt på samarbejde med eksisterende multilaterale fiskeriorganisationer.
- Visse bestande af små pelagiske arter (sardin, ansjos) tillige med visse bestande af krebsdyr, såsom jomfruhummer og rejer, vil eventuelt også blive undergivet en TAC- og kvoteordning, da disse bestande befiskes ved direkte fiskeri, hvor de dominerer fangstsammensætningen.

I denne forbindelse er det også værd at huske på EF's internationale forpligtelser og ansvar, når det gælder håndhævelsen og overholdelsen af internationale TAC. For fritidsfiskeri efter bestande, der er undergivet en kvoteordning, bør der også gælde kvoter, kontrol og et rapporteringssystem, og det bør mere generelt være undergivet begrænsninger af samme størrelsesorden som dem, der gælder for kommercielt fiskeri.

3.4. Forbedring af fangstmetoder i bevarelsesøjemed

3.4.1. Revision af de nuværende tekniske foranstaltninger for fiskeri af interesse for EF

Ud over begrænsninger af fiskeriintensiteten baseret på indsats- eller fangstrestriktioner er det nødvendigt at se nærmere på fangstmetoderne for at bidrage til opfyldelsen af den fælles fiskeripolitikks mål i Middelhavet.

Forordning (EF) nr. 1626/94 har været et vigtigt første skridt til at harmonisere de tekniske foranstaltninger medlemsstaterne imellem i Middelhavet. Denne forordning er dog blevet forældet og bør derfor revideres på grundlag af principperne og målene i dette dokument.

I overensstemmelse med princippet i afsnit 2.2 kommer tekniske foranstaltninger for rent kystfiskeri, hvor der ikke fanges fælles bestande, til at sortere under medlemsstaterne. I disse tilfælde vil EF blot fastsætte normer for bevarelse af bestande og miljø. Disse normer kan få form af bestemmelser om de mål, der skal opfyldes, og de former for fiskeriadfærd, der skal undgås. Medlemsstaterne skal følge disse normer i deres nationale forvaltning af disse fiskerier.

Tekniske foranstaltninger for fiskeri med tværnational dimension vil blive reguleret og harmoniseret på EF-plan. Disse fiskerier identificeres efter følgende kriterier:

1. Bevarelseshensyn: Tekniske bevarelsesforanstaltninger for de fiskerier, der forvaltes på EF-plan, dvs. de fiskerier, for hvilke indsatsbegrænsninger og/eller TAC betragtes som relevante ud fra principperne i afsnit 4.2 og 4.3.
2. Miljøhensyn: Tekniske foranstaltninger til imødekommelse af tværnationale miljøhensyn, såsom bifangster af ikke-målarter i form af vandrende arter eller arter, som forekommer i mange områder, og beskyttelse af vigtige fiskehabitater i kystområder og klippeskær.
3. Markedsmæssige hensyn: Mindstemål ved landing gældende for de vigtigste arter. Disse mindstemål ved landing skal gælde, uanset om de respektive fiskerier forvaltes på EF-plan eller nationalt plan, for ikke at fordreje det indre marked for fiskerivarer.

De vigtigste indsatsområder, når det gælder tekniske foranstaltninger, som Kommissionen forudser på dette stadium, er omtalt nedenfor efter de ovennævnte kriterier.

1. Hovedsigtet med tekniske bevarelsesforanstaltninger er at forbedre udnyttelsesmønstret for kommercielle arter mest muligt for at opnå større selektivitet og færre ungfisk i fangsten. Med henblik herpå er flere foranstaltninger påkrævede:

- For bundtrawl og andre trukne redskaber en generel revision af de tekniske betingelser for at forbedre selektiviteten samtidig med, at der tages hensyn til diversiteten af de arter, der fanges. I betragtning af det blandede fiskeri og nogle middelhavsarters lille størrelse, selv når de er fuldt udvoksede, siger det sig selv, at en generel forhøjelse af maskestørrelsen fra 40 mm ville resultere i store økonomiske tab, i det mindste på kort sigt, og derfor vanskelig at gennemføre. Der bør derfor lægges særlig vægt på at forbedre redskabernes udformning (paneler, sorteringspaneler, forholdet mellem fangstposens og forlængelsesstykkets føring mv.) og maskernes form og endvidere på at foretage en revision, når det gælder det udstyr, der må fastgøres til trukne redskaber.
- Redskabsspecifikationer, såsom føringsforhold og mindstemaskestørrelser, for toggegarn og drivgarn og bundsatte garn, krogstørrelser for langliner og eventuelt andre foranstaltninger for andre redskaber. Foranstaltninger vedrørende disse redskabers antal og samlede længde er også nødvendige i forbindelse med forvaltningen af fiskeriindsatsen i henhold til afsnit 4.2.

- Udvikling i størst mulig grad af områder/perioder med fangstforbud for at beskytte store koncentrationer af ungfisk eller gydefisk.

2. Når det gælder tekniske foranstaltninger i miljøøjemed, kommer den nye forordning til at omfatte foranstaltninger til gennemførelse af de ideer, der er omtalt i afsnit 4.4.3, herunder foranstaltninger for nedsættelse af bifangsterne af ikke-målarter og eventuel oprettelse af reservater for at beskytte vigtige fiskehabitater (områder, hvor fiskeri er forbudt).

3. Hvad angår mindstemål ved landing, bør der foretages en generel revision på grundlag af følgende hensyn:

- Nødvendigheden af i størst muligt omfang at tage hensyn til selektiviteten af de redskaber, der legalt anvendes til fangst af den pågældende art.

- For arter, der både forekommer i Middelhavet og Atlanterhavet, størst mulig harmonisering af mindstemålene ved landing. I nogle tilfælde kan arternes forskellige biologi dog gøre forskellige mindstemål berettiget. Det er derfor vigtigt at sikre, at produkternes fangstområde utvetydigt kan fastslås via mærkningen.

Med hensyn til fiskerier, der forvaltes af medlemsstaterne, bør den nye forordning om tekniske foranstaltninger indeholde minimumskrav, som medlemsstaterne skal opfylde for at sikre de pågældende ressourcers bæredygtighed og bevarelse af vigtige bentiske samfund og sikre fuld overholdelse af EF-bestemmelserne om miljøbeskyttelse. Medlemsstaterne bør med mellemrum aflægge rapport til Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet på nationalt plan, og de resultater, der er opnået ved deres forvaltning.

Det store antal fritidsfiskere og typen og størrelsen af de fangstredskaber, der anvendes, gør ønsket om at inkludere denne sektor i fiskeriforvaltningen berettiget, både af bevarelseshensyn og for at anvende forvaltningsreglerne retfærdigt.

De nuværende undtagelsesbestemmelser i forordning (EF) nr. 1626/94 vil blive revideret af Kommissionen på baggrund af princippet i afsnit 2.2. På grundlag af denne evaluering vil Kommissionen foreslå, hvilke undtagelser der bør forlænges på

EF-plan, og hvilke undtagelser der kan træffes afgørelse om på nationalt plan. Forbuddene mod visse fangstredskaber og fangstmetoder, som fx landdragningsvod, bør opretholdes, medmindre videnskabelige oplysninger af nyere dato siger noget andet. Muligheden for at bevare visse redskabstyper, for så vidt som disse redskaber anvendes til fangst af andre fisk end fælles bestande i kystfiskerier, vil det dog blive overladt til medlemsstaterne at træffe bestemmelse om i henhold til de ovenfor nævnte generelle betingelser.

3.4.2. *Genudsætninger*

Genudsætninger er et stort problem, både på grund af de småmaskede trawlredskabers ringe selektivitet og manglende overensstemmelse mellem lovlig maskestørrelse og minimumsstørrelse ved landing. Ifølge beregninger, der er foretaget i de seneste år, består ca. 50 % af den genudsatte biomasse af spiselige arter med handelsværdi. Endvidere genudsættes gennemsnitlig over 60 % af alle fangede arter, både kommercielle og ikke-kommercielle, regelmæssigt. Ifølge beregninger, der er foretaget for Det Ægæiske Hav og Det Joniske Hav, udgør bundtrawlgenudsætningerne mellem 39 og 49 % af den samlede fangst. De samlede genudsatte mængder fra fiskeri med bundtrawl andrager i gennemsnit mellem 13 000 og 22 000 tons årligt, dvs. ca. 12 % af de samlede landinger.

Problemet med genudsætninger må derfor analyseres indgående på grundlag af ajourførte videnskabelige oplysninger, også for Middelhavet. Mulige løsninger på problemet vil blive behandlet i Kommissionens handlingsplan for genudsætninger.

3.4.3. *Miljøaspekter*

EF-strategien for integration af miljøbeskyttelseskrav i den fælles fiskeripolitik og handlingsplanen for biodiversitet er lige så vigtige i Middelhavet som i alle andre EF-farvande. Denne dimension kan dog være særligt relevant i kystområder i Middelhavet hvor befolkningstallet er stort, og hvor udnyttelsesgraden allerede er meget høj: turisme, akvakultur, kystfiskeri, sportsfiskeri, industri mv.

Behovet for integreret kystzoneforvaltning er derfor af særlig relevans. Og selv om princippet i afsnit 2.2 generelt udelukker direkte EF-indgreb i disse anliggender, bør der være høje EF-omfattende miljøkvalitetsnormer. Den omstændighed, at fiskeriet ikke blot har indvirkning på miljøet, men også påvirkes af andre menneskelige aktiviteter, såsom sandudvinding og forurening, navnlig i kystområder, understreger nødvendigheden af denne strategi.

Der vil blive lagt særlig vægt på at afhjælpe problemet med utilsigtede fangster af beskyttede arter og på at gennemføre EF-handlingsplaner for bruskfisk og fugle i henhold til FAO's internationale handlingsplaner.

Desuden bør der lægges særlig vægt på kontrol, fangstredskabers karakteristika og eventuelt forbud mod brug af trawlredskaber på hårbundsfiskepladser (fx klippeområder ved kysten, klippeskær, hvide dybvandskoraller mv.) uanset dybde og afstand fra kysten.

Fiskerfartøjer kan direkte eller indirekte bidrage til forureningen af havmiljøet gennem affald, der smides over bord, tankning af brændstof og olie og endelig genopslæmning af forurenende stoffer, som er aflejret på havbunden langs kysten.

Der bør indkredses foranstaltninger, som gør det muligt for fiskerierhvervet at opfylde sine forpligtelser, når det gælder overholdelse af kvalitetsnormer for luft og vand, og først og fremmest at undgå mekanisk forstyrrelse af sedimenter, som fremmer frigørelse af forurenende stoffer.

3.5. Kontrol og håndhævelse

Kontrollen af fiskeriet i Middelhavet kræver indgående kendskab til det lokale fiskeri og et snævert samarbejde mellem fiskerne på lokalt, nationalt og internationalt plan.

Der er talrige landingspladser, som er spredt over en meget lang kystlinje og flere øer, og fangsterne afsættes for størstedelens vedkommende ved direkte salg, dvs. ikke via et marked.

Til trods herfor må kontrollen af EF's fiskeriaktiviteter i Middelhavet baseres på principper og foranstaltninger svarende til dem, der gælder for andre fiskeriområder, men tilpasset de lokale forhold. De bør også kunne tilpasses til udviklingen af fiskeriet og forvaltningsreglerne.

Generelt må EF fastlægge kontrolmålene og retningslinjerne for opfyldelsen af disse mål sammen med de medlemsstater, der har ansvaret for deres gennemførelse, alt efter forholdene på stedet. De almindelige bestemmelser må inkludere første salgssted og i lige så høj grad gælde for tilsvarende importerede produkter.

Der kan dog fastlægges mere specifikke kontrolprogrammer for individuelle fiskerier.

Anvendelsen af FOS-systemet til overvågning af fiskeriindsatsen har vist sig at være velegnet til visse flåder og fiskerier; en udvidelse af systemet, så det også kommer til at omfatte fartøjer med en længde overalt på over 10 m som allerede foreslået af Kommissionen i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik, er også relevant for Middelhavet. Der er også behov for en revision af det nuværende logbogssystem.

For at forbedre kontrol og håndhævelse er det nødvendigt, at fartøjskarakteristika, fiskerilicenser og fiskeritilladelser matcher bedre; navnlig bør fiskerfartøjer, som ikke har passende rigning og udstyr til at trække et bestemt fangstredskab, ikke have tilladelse på fiskerilicensen til at benytte dette specifikke redskab. I visse fiskerier kunne étnetsreglen eventuelt være nyttig.

Der bør lægges særlig vægt på kontrol og rapportering af fritidsfiskeri, der enten er rettet mod fælles bestande, eller som konkurrerer med kommercielt fiskeri, der er undergivet strenge tekniske regler.

På internationalt plan, også i tilfælde af en udvidelse af fiskerijurisdiktionen, bør EF søge at

- styrke GFCM's rolle for at fremme en harmonisering af kontrolreglerne for fiskeriaktiviteter i en multilateral sammenhæng. EF's mål på kort til mellemlang sigt er at udvikle en almindeligt anerkendt kontrolordning for stærkt vandrende arter på GFCM-niveau

- udvikle et regionalt samarbejde om ressourcer, der deles med visse tredjelande (i Adriaterhavet, Det Ægæiske Hav, Sicilienstrædet og havet ved Alboran)
- bekæmpe IUU-fiskeri.

3.6. Forbedring af den videnskabelige viden

Foranstaltninger for bevarelse og videreudvikling af fiskerividenskaben på et højt niveau er af afgørende betydning for rationelle beslutningstagningsprocedurer. Forbedringen af den videnskabelige rådgivning behandles i en særskilt meddelelse fra Kommissionen, men det er værd at fremhæve nogle aspekter, som specifikt vedrører Middelhavet.

Flere EF- og nationalt finansierede forskningsprojekter, som er blevet gennemført i Middelhavet i løbet af de sidste tolv år, har øget den videnskabelige viden enormt, både hvad angår fiskeri og ressourcer. Desuden har disse forskningsaktiviteter fremmet samarbejdet mellem forskellige forskningsinstitutter med deraf følgende udvidelse af forskningens geografiske rækkevidde og har først og fremmest resulteret i, at der er blevet oprettet et net mellem middelhavsforskerne.

I kraft af den nye EF-ramme for indsamling af fiskeridata, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1543/2000, kan adgangen til videnskabelige data for fiskeressourcerne og EF-fiskeriet i Middelhavet forbedres betydeligt. Dette får forhåbentlig positiv indflydelse på hele den fiskerividenskabelige rådgivningsproces. I 2004, når forordningen om dataindsamling er blevet anvendt i to fulde år, kan den eventuelt tages op til revision, for at den bedre kan imødekomme middelhavsforskernes og middelhavsfiskeriets behov.

Den videnskabelige og tekniske litteratur om fiskeri og bestandenes status er dog stadig meget spredt. Desuden har den ofte et format, som endnu ikke er egnet til rådgivning, når det gælder gennemførlige fiskeriforvaltningsforanstaltninger på EF-plan.

Med hensyn til de fiskerirelaterede problemer, som overvejende er relevante for EF, kunne Kommissionens videnskabelige, tekniske og økonomiske komité for fiskeri (STECF) spille en vigtig rolle, når det gælder afhjælpning af denne mangel og relevant videnskabelig rådgivning. Med henblik herpå er der allerede blevet oprettet en særlig STECF-undergruppe, nemlig SGMED. STECF's organisation må styrkes, både med hensyn til menneskelige ressourcer og finansiel og teknisk støtte. Dette spørgsmål behandles i en særskilt meddelelse fra Kommissionen om forbedring af den videnskabelige rådgivning om fiskeriforvaltning.

Den videnskabelige forskning må have hjælp til at oprette et tilfredsstillende overvågningssystem, både via direkte og indirekte metoder. Endvidere bør den ansøges til at skabe en passende struktur for det forebyggende arbejde, som både omfatter mål- og grænsereferencepunkter og relevante fangstregler, også på flerårigt grundlag.

3.7. Gennemsigtighed og inddragelse af aktørerne

Oprettelsen af et regionalt rådgivende råd for Middelhavet som forudsat i den nye rammeforordning skulle i høj grad medvirke til at inddrage aktørerne i udviklingen af fiskeripolitikken for dette område. Der må dog gøres mere i middelhavsområdet.

I middelhavsområdet er der ingen tradition for international fiskeriforvaltning. Indførelsen af en detaljeret bevarelsespolitik vil kræve, at aktørerne, navnlig fiskerne selv, engagerer sig og medvirker aktivt i konsultationsprocessen. Selv om der er vigtige erhvervsorganisationer i de pågældende medlemsstater, er der ikke så mange fiskere, der deltager i internationale fora. Ud fra princippet om, at man bør bygge på erfaringerne (jf. afsnit 2.4), vil det dog være en stor fordel at øge aktørernes engagement i denne region.

På internationalt plan kunne oprettelsen af en fiskerisammenslutning for hele Middelhavet skabe bedre samarbejde om og forståelse for forvaltningsspørgsmål. En sammenslutning af fiskere på internationalt plan skulle fremme en tilsvarende proces på nationalt plan til gavn for de tredjelande, hvis fiskere endnu ikke er organiseret, og derved medvirke til udviklingen af ansvarligt fiskeri i hele Middelhavet. Kommissionen har til hensigt at tilrettelægge en konference herom i løbet af 2003.

3.8. Relation til andre områder af den fælles fiskeripolitik

Handlingsplanen for Middelhavet har også relation til andre områder af den fælles fiskeripolitik:

- **Strukturpolitik.** Gennemførelsen af et system til forvaltning af fiskeriindsatsen får indlysende konsekvenser for fiskerisektoren, hvis økonomiske virkninger på kort sigt FIUF kan medvirke til at formindske. Støtten fra FIUF må samtidig bidrage til at tilpasse fiskeriindsats og kapacitet til de pågældende bestandsgruppers biologiske potentiale. Endvidere bør strukturpolitikken også støtte udviklingen af en struktur, hvor markedet er første salgssted, dvs. mindske virkningerne af de spredt liggende landingssteder for at forbedre afsætningen. Dette kan eventuelt lede den lokale produktion hen til og koncentrere den på de mest hensigtsmæssige steder med den fordel, fiskerne derved opnår i form af bedre kontrol af og større tæthed på prisdannelsesmekanismerne. Samtidig vil det være til stor gavn i forbindelse med andre aspekter af forvaltningen, især dataindsamling og bedre kontrol af landinger.
- **Markeder.** I forbindelse med mindstemålene ved landing bør der i videst muligt omfang tages hensyn til, at der sikres samme betingelser for forskellige områder af EF. Ellers kan lavere mindstemål i nogle områder skade bevarelsesindsatsen i andre EF-områder.
- **Visse akvakulturaktiviteter,** såsom opfodning af tun er en nye form for udnyttelse af bestanden af vildtun. Denne aktivitet bør derfor i det store og hele behandles som et fiskeriforvaltningsspørgsmål. Denne praksis, der har udviklet sig meget hurtigt i løbet af de seneste år i flere middelhavslande (både EF-medlemsstater og tredjelande), er for øjeblikket ikke undergivet kontrol og har givet anledning til nogle problemer, som er blevet fastslået af en fælles ICCAT/GFCM-arbejdsgruppe. EF bør, især inden for internationale organisationer, fremme en række foranstaltninger, der skal sikre, at denne praksis udvikles på en sådan måde, at fiskeritrykket på vildbestanden, navnlig ungfisk, ikke øges, og at den ikke forringer

havmiljøet. Her er foranstaltninger for forbedring af kontrollen og indsamlingen af statistiske data nødvendige, og det forekommer også hensigtsmæssigt at begrænse mængden og størrelsen af tun, der anvendes til opfedning.

Negative sociale konsekvenser af reformens gennemførelse i Middelhavet vil blive opvejet gennem relevante tiltag som anført i vejviseren vedrørende reformen af den fælles fiskeripolitik (KOM(2002) 181 endelig).

4. PÅKRÆVEDE FORANSTALTNINGER PÅ INTERNATIONALT PLAN

4.1. Samarbejde med multilaterale fiskeriorganisationer

De to regionale fiskeriorganisationer for Middelhavet (ICCAT og GFCM) er forskellige med hensyn til udviklings- og aktivitetsgrad. ICCAT spiller og bør fortsat spille en vigtig rolle i forvaltningen af stærkt vandrende arter i regionen. EF er meget engageret i denne organisation, både på det forvaltningsmæssige og videnskabelige plan, og har været primus motor i organisationens igangværende arbejde på at indføre en kontrol- og håndhævelsesordning.

GFCM, som er det bedst egnede forum for forvaltning af demersale og små pelagiske fiskerier i Middelhavet, har gjort store fremskridt i de senere år, hvilket hovedsagelig skyldes Kommissionens og medlemsstaternes initiativer. Disse forbedringer ville dog ikke have været mulige uden adskillige middelhavsforskeres beredvillighed og aktive medvirken

Da EF tilsluttede sig organisationen i 1997, begyndte EF at arbejde på at puste nyt liv i GFCM i form af ændringer af konventionen, der skulle resultere i et mere moderne arbejdsmiljø og en operationel snarere end rådgivende organisation.

Inden for de seneste år har organisationens videnskabelige rådgivende komité (SAC) fortløbende udvidet sit arbejde, og efter en indledende periode, hvori arbejdsgangen blev tilrettelagt, fremsatte den på GFCM's sidste plenarmøde nogle forvaltningsrekommandationer om bestemte bestande (ansjos, kulmule, mulle, reje).

En anden vigtig udvikling, der er resultatet af det fælles arbejde inden for SAC's hjælpeorganer og FAO's regionale programmer, er den foreløbige afgrænsning af geografiske områder i Middelhavet med henblik på at nå frem til en fælles definition af forvaltningsområder. Desuden har SAC indtil nu identificeret 13 fælles bestande i Middelhavet med henblik på fælles forvaltning, og der er fremsat forslag om flere fælles bestande som led i FAO's regionale programmer (jf. bilag 3).

EF bør aktivt støtte gennemførelsen af MedFISIS-projektet, som er foreslået af SAC og blev godkendt på GFCM's plenarmøde i september 2001, og som tager sigte på at opbygge et regionalt fiskeristatistik- og informationssystem, som gør det muligt at oprette en fælles database for fiskeristatistikker, som skal forvaltes af GFCM's sekretariat. Den væsentligste hindring inden for GFCM på nuværende tidspunkt gælder finansieringen, idet organisationens selvstændige budget endnu ikke er blevet ratificeret af det nødvendige antal parter. Kommissionen bør koncentrere sig om dette spørgsmål i sine bestræbelser på at opnå en hurtig gennemførelse.

Når spørgsmålet om et selvstændigt budget er løst, får GFCM den nødvendige uafhængighed, og tiden er så inde til et politisk initiativ til at fremme et effektivt

multilateralt samarbejde. De internationale konferencer på Kreta i 1994 og i Venedig i 1996 skabte grundlaget for styrkelsen af samarbejdet om fiskeriforvaltning i regionen og bidrog navnlig til den sideløbende indsats for at styrke GFCM gennem en revideret konvention.

En ny multilateral konference med vedtagelse af endnu en generel erklæring ville, selv om den ville være af almen politisk interesse, ikke bringe forvaltningsprocessen i Middelhavet ret meget videre. Derfor bør der tilrettelægges en multilateral konference på ministerplan med en målrettet dagsorden. En sådan konference bør afholdes i GFCM's regi med en dagsorden, der er helliget to spørgsmål:

a) kontrol og håndhævelse og bekæmpelse af IUU-aktiviteter og

b) forbedring af det videnskabelige grundlag for forvaltningen med vægt på at hjælpe parter uden for EU til at deltage mere aktivt, når det gælder videnskabelig rådgivning og forvaltning.

Hvad angår videnskabelig forskning i almindelighed, har de fleste af resultaterne af forskningsprojekterne i de senere år været nyttige for det videnskabelige arbejde i de videnskabelige organer inden for de regionale fiskerierorganisationer og FAO's subregionale projekter⁷. Det er dog stadig nødvendigt, at EF tager initiativer til at støtte det videnskabelige arbejde, der udføres inden for de regionale fiskerierorganisationer for Middelhavet, og at styrke deres rolle for at fremme videnskabelige og tekniske aktiviteter blandt parterne. De spredte videnskabelige oplysninger og den omstændighed, at der mangler et enkelt videnskabeligt forum, hvor middelhavsspørgsmål kan behandles på rette måde, har hidtil svækket den videnskabelige rådgivning fra middelforskerne og har gjort den mindre velegnet til forvaltningsformål.

4.2. Harmonisering af foranstaltninger i middelhavsbækkenet

Selv om EF bør tage initiativet inden for fiskeriforvaltning, uanset om andre lande i regionen følger trop eller ej, er det indlysende, at det er af interesse at sikre harmonisering af forvaltningsforanstaltningerne i regionen. EF bør videreføre drøftelsen og vedtagelsen af forvaltningsforanstaltninger for hele Middelhavet, navnlig inden for GFCM, for at sikre størst mulig konsekvens mellem EF-initiativet og andre landes forvaltningstiltag i middelhavsbækkenet.

4.3. Samarbejde mellem stater og fiskerierhverv

Middelhavsbækkenet er præget af et stort antal kyststater med ringe tradition for og få midler til at sikre fiskeriforvaltning. En multilateral fiskeripolitik i denne region bør baseres på en aktiv samarbejdspolitik. Dette samarbejde bør især fokusere på at øge kyststaternes evne til at gennemføre deres internationale forpligtelser. Dataindsamling, grundforskning og overvågning og kontrol af fiskeriaktiviteterne er nogle af de mulige foranstaltninger, der må lægges vægt på i denne sammenhæng.

De hidtidige erfaringer med samarbejde på subregionalt plan er meget opmuntrende. Deltagerne har forbedret deres respektive koordinering med fuld udveksling af oplysninger og deltagelse i tre projekter. EF kunne tage initiativ til at fremme et

⁷

ADRIAMED, COPEMED, MEDSUDMED

lignende tiltag i den østlige del af Middelhavet så de subregionale foranstaltninger, der er det bedste grundlag for arbejdet i GFCM's videnskabelige komité, kommer til at dække hele området.

Disse foranstaltninger er midlertidige, og hovedproblemet bliver derfor at sikre deres kontinuitet og at tilskynde til en meget nøje koordinering mellem disse projekter og GFCM's videnskabelige komité, som resultaterne i form af koordinering af forskningen, dataindsamling og databaser bør komme til gode.

EF bør derfor fremme udviklingen af et samarbejdsprogram for hele Middelhavet med størst mulig brug af de eksisterende finansielle rammer. Programmet bør tage sigte på at dække behovet for permanent dataindsamling, videnskabelig forskning og opbygning af kapacitet til at formulere videnskabelig rådgivning om fiskeri. Et sådant program bør baseres på eksisterende subregionale projekter, men det bør sikres, at hele Middelhavet dækkes, og at der opnås blivende resultater.

Der må desuden tages initiativ til at fremme og lette samarbejdet mellem fiskerierhvervene i EF og tredjelande, både i fangstsektoren og akvakultursektoren.

5. HANDLINGSPLAN: FORANSTALTNINGER OG TIDSPLAN

I de foranstaltninger, der træffes som led i denne handlingsplan, bør der indgå den bredest mulige høring af aktører, videnskabsmænd og nationale administrationer på processens tidligste stadier. Denne fremgangsmåde skulle muliggøre udveksling af synspunkter, debat og en endelig aftale inden for rammerne af Den Rådgivende Komité for Fiskeri og Akvakultur (ACFA), STECF og Rådet.

Handlingsplanen forelægges som relevante prioriterede initiativer for de næste tre år.

Afsnit	Foranstaltninger		Bemærkninger	Tidsplan
3.1	En fælles strategi for jurisdiktion over farvande	Drøftelse mellem de involverede medlemsstater	Ad hoc-møder	2003
		Multilateralt initiativ	Ministerkonference	2003
3.2	Nedsættelse af det samlede fiskeritryk: fiskeriindsatsordning og flådepolitik	Lovgivning, der afstikker den generelle ramme for forvaltningen af EF's fiskerikapacitet	Ny forordning om EF's flådepolitik	Ved udgangen af 2002
		Lovgivning om fiskeriindsatsordningen i Middelhavet	Ny forordning om loftet over de årlige fiskedage, timer på havet mv.	Ved udgangen af 2003
		Særlige bestemmelser som led i revisionen af forordningen om tekniske foranstaltninger for at nedsætte fiskeriindsatsen (se 3.4)	Fangstredskabernes størrelse, det maksimale antal fangstredskaber pr. fartøj, perioder med fiskeriforbud	Første halvdel af 2003
3.3	Fangstbegrænsninger	Nye TAC og kvoter		Når der foreligger videnskabelig rådgivning
3.4	Forbedring af fangstmetoder i bevarelsesøjemed	Revision af de tekniske foranstaltninger: Rådets forordning (EF) nr. 1626/94	Maskestørrelser, maskeform, rigning af redskaber, selekteringsudstyr, mindstemål ved landing, områder og perioder med fiskeriforbud, tilladte fangstredskaber, fangstredskabernes maksimumsstørrelse	Første halvdel af 2003
		Nyt sæt tekniske foranstaltninger specielt med henblik på reduktion af genudsætningerne i EF-farvande	- Meddelelse om genudsætninger - Ændringer af den eksisterende lovgivning	- Tredje kvartal af 2002 - Begyndende i 2003
		Foranstaltninger i forbindelse med integrationen af miljøbeskyttelseskrav i den fælles fiskeripolitik	- Meddelelse med handlingsplan om integrationen af miljøbeskyttelseskrav i den fælles fiskeripolitik	- Andet kvartal af 2002
		Revision af undtagelser, der udløber ved udgangen af 2002		Ved udgangen af 2002
4.5	Forbedring af kontrol og håndhævelse	Ny særlig lovgivning om kontrolspørgsmål på EF-plan		Ved udgangen af 2002
		Kontrol af højsøfiskeri og fiskeriaktiviteter, der udøves af andre flagstater end flagstaterne i middelhavsområdet	Ad hoc-konference med deltagelse af alle stater, hvis flåder fisker i Middelhavet	2003
		Program for særlige kontrolkampagner for Middelhavet		2002

		Forslag om tilrettelæggelse af et internationalt kontrolsystem i GFCM		2004
4.6	Forbedring af den videnskabelige viden	Indsamling af biologiske data, indsatsdata, økonomiske data og forskningsdata	Revision af Kommissionens forordning om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 1543/2000	Udgangen af 2003
		Forbedring af STECF's organisation	- Meddelelse om videnskabelig rådgivning - Revision af Kommissionens afgørelse om oprettelse af STECF, som også skal indeholde finansielle bestemmelser	- Tredje kvartal af 2002 - Første kvartal af 2003
		Forbedring af det videnskabelige grundlag for forvaltning inden for GFCM	Multilateral konference	2003
4.7	Gennemsigtighed og inddragelse af aktørerne	Retsgrundlag i de nye rammebestemmelser om den fælles fiskeripolitik for oprettelse af regionale rådgivende komitéer i EF	Ny grundforordning	2002
		Initiativer for at støtte oprettelsen af overnational koordineringsenhed blandt fiskerisammenslutningerne i middelhavsområdet	Repræsentanter for denne overnational fiskerisammenslutning kunne overvære de regionale fiskeriorganisationers møder som observatører	2002 og 2003
		Konference for fiskeriorganisationerne i middelhavsområdet		2003
		Regionale workshopper		2002 og indtil RAC for Middelhavet er oprettet
5.1-5.3	Styrkelse af det multilaterale samarbejde	Styrkelse af og støtte til de regionale fiskeriorganisationer, herunder videnskabeligt arbejde		Permanent
		Multilateral konference inden for GFCM	- Kontrol og håndhævelse - Videnskabelig rådgivning	2003
		Støtte til de nuværende subregionale FAO-projekter	- COPEMED, ADRIAMED, MEDSUDMED - iværksættelse af initiativer til et eventuelt program i den østlige del af Middelhavet	- 2003-2007 - 2004-2005
		Videreførelse af FAO's subregionale projekter	Opfølgning for at sikre projekternes kontinuitet	Fra det tidspunkt, hvor de igangværende projekter slutter

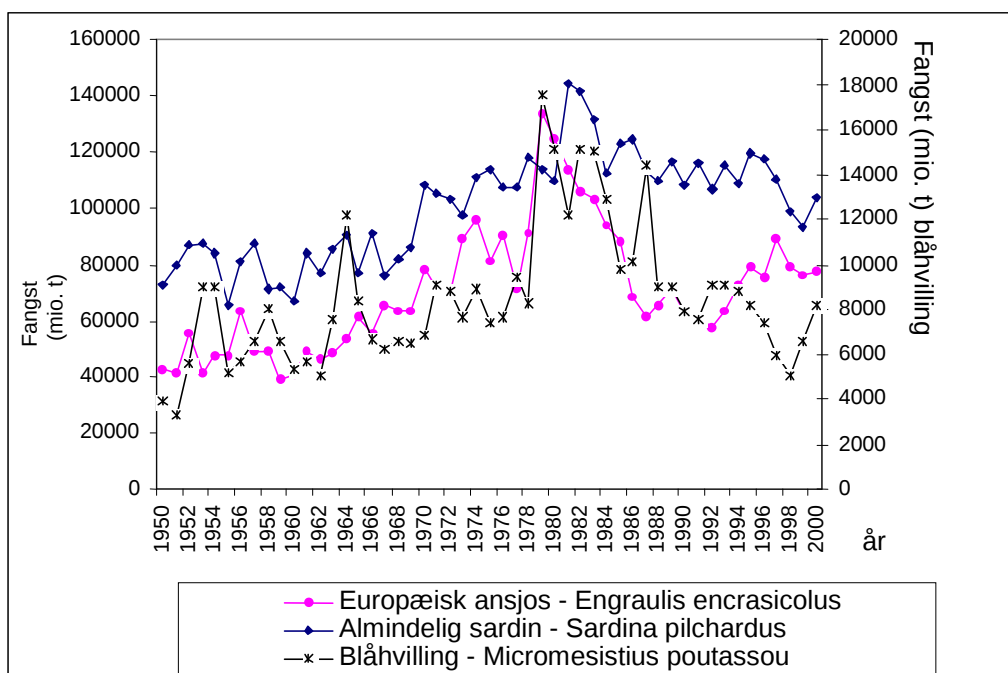
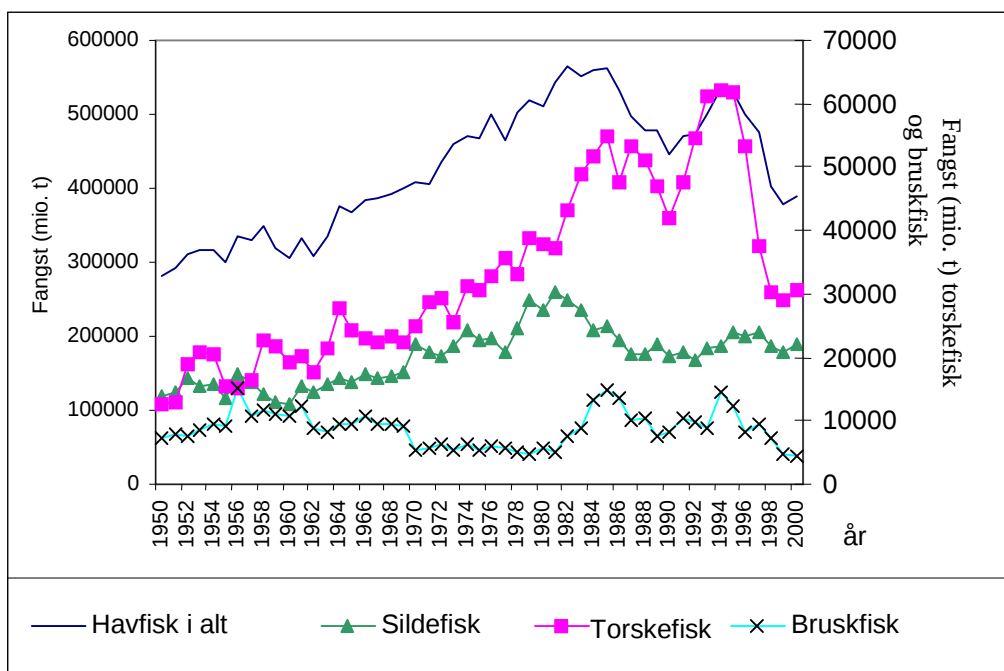
BILAG I
Oplysninger om medlemsstaternes middelhavsflåder

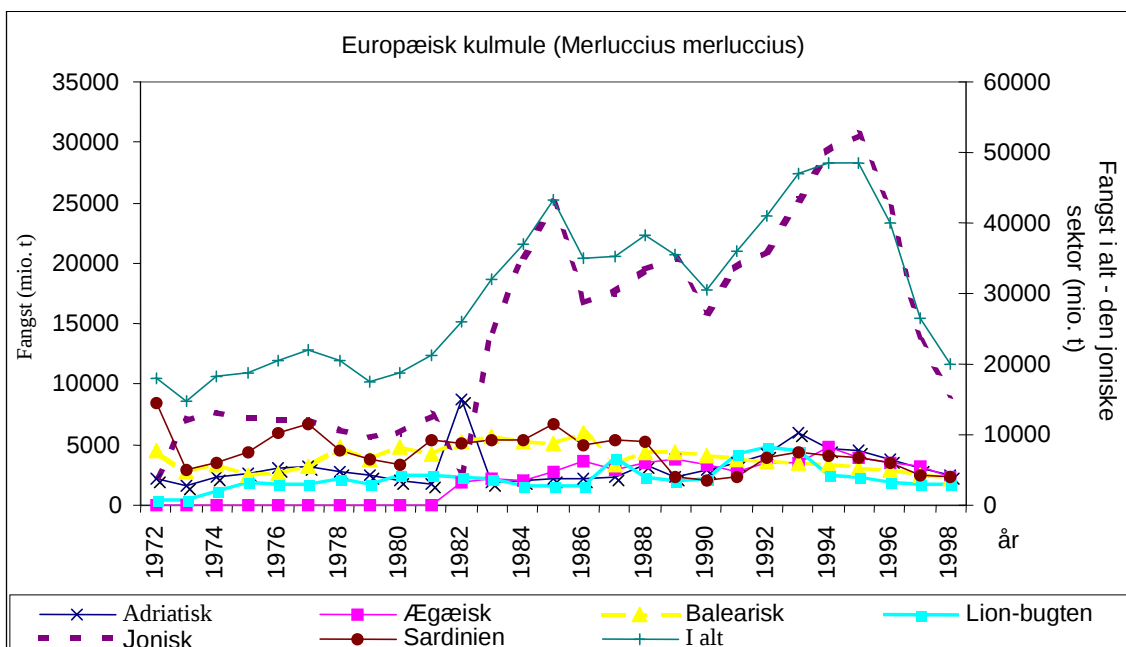
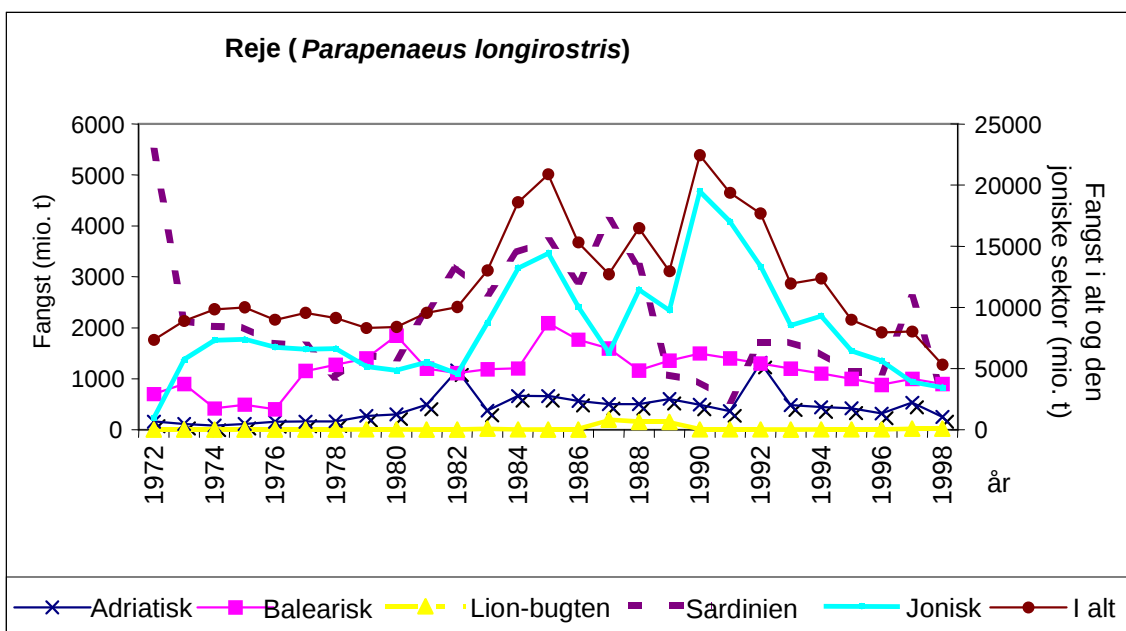
M.S.	Antal fartøjer	Andel af EF-flåden (antal fartøjer)	Andel af EF-flåden (kapacitet)	Antal fartøjer med en længde på under 12 m	Andel af den nationale middelhavsflåde, der består af fartøjer med en længde på under 12 m
GR	20 157	22,1%	BT/BRT: 5,5% kW: 8,5%	18 837	93,5%
I	16 384	17,9%	BT/BRT: 11% kW: 17,8%	11 412	69,7%
F	1 658	1,8%	BT/BRT: 1,0% kW: 2,1%	1 442	87%
E	4 155	4,5%	BT/BRT: 4,9% kW: 5,1%	2 251	54,2%
I alt	42 354			33 954	80,2%

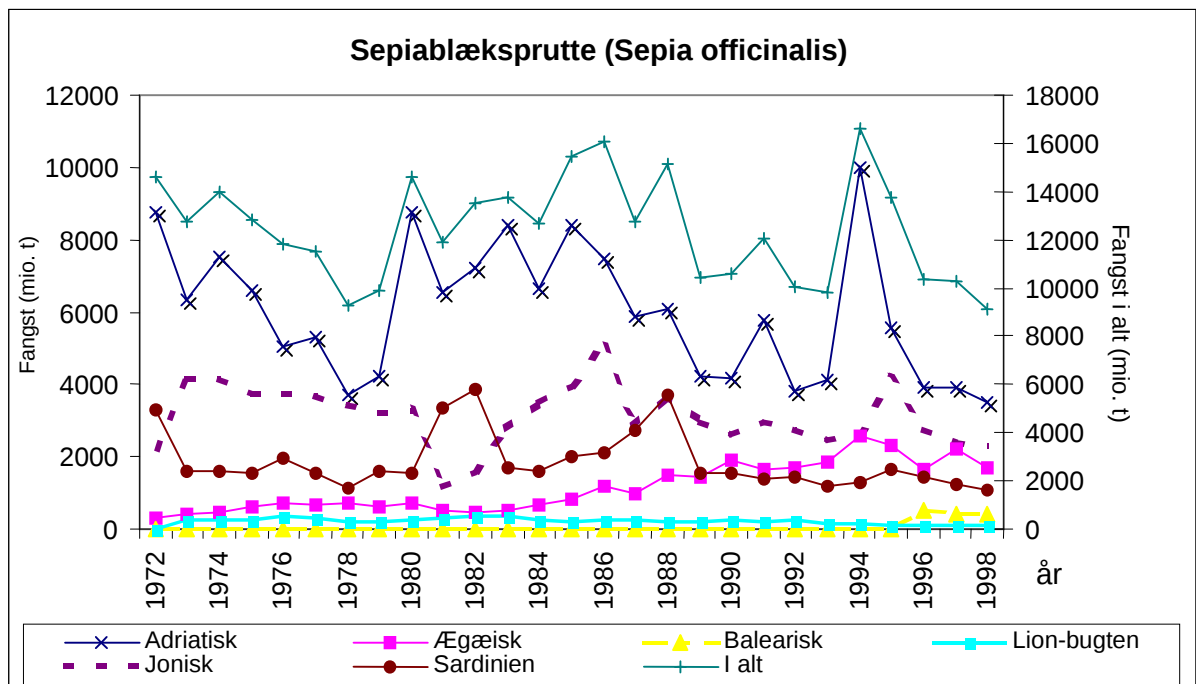
(kilde: EF's fartøjsregister, juli 2002)

BILAG II

Produktionstendenser for nogle vigtige arter og artsgrupper ifølge FAO's statistikker

BILAG III Nogle fælles bestande og fiskerier

Tabellen er opstillet under hensyntagen til de regionale fiskerierorganisationers drøftelser, FAO's subregionale programmer og andre informationskilder.

Almindeligt anvendt navn	Videnskabeligt navn	Område	Nogle interesserede lande	Fiskerier	Nogle tilknyttede arter*
Hvid tun	<i>Thunnus alalunga</i>	Hele Middelhavet	Flere lande	Snurpenot, flydeliner	Sværdfisk og andre stærkt vandrende arter
Ansjos	<i>Engraulis encrasicolus</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Snurpenot, flydetrawl, vod, bundtrawl	Sardin, brisling, hestemakrel, Middelhavs-hestemakrel, makrel, blåhvilling, tiarmet blæksprutte
		Lion-bugten	Spanien, Frankrig		
		Det Ægæiske Hav	Grækenland, Tyrkiet		
Spidstandet blankesten	<i>Pagellus bogaraveo</i>	Havet ved Alboran	Spanien, Marokko	Bundtrawl, faststående redskaber	Blåkæft
Almindelig tun	<i>Thunnus thynnus</i>	Hele Middelhavet	Flere lande	Snurpenot, flydeliner	Andre stærkt vandrende arter
Blåhvilling	<i>Micromesistous poutassou</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Italien, Forbundsrepublikken Jugoslavien	Bundtrawl, snurpenot	Europæisk kulmule, skælbrosme, havtaske, sanktpetersfisk, makrel, glyse, almindelig havål, hestemakrel, blåkæft, hvilling, småpletet rødhaj, reje, jomfruhummer, tiarmet blæksprutte
Rød blankesten	<i>Pagellus erythrinus</i>	Det Tyrrenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien	Bundtrawl, faststående redskaber	Europæisk kulmule, mulle, rød knurhane, sepiablæksprutte, ottearmet blæksprutte, søknæler, reje
		Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Italien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Slovenien		

Almindeligt anvendt navn	Videnskabeligt navn	Område	Nogle interesserede lande	Fiskerier	Nogle tilknyttede arter (ikke anført efter betydning)
Europæisk languster	<i>Palinurus elephas</i>	Det Tyrrenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien	Faststående redskaber, tejner	Almindelig havål, skater og rokker, ottearmet blæksprutte, blankesten, bars, groupers, rød knurhane
Reje	<i>Parapenaeus longirostris</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Italien	Bundtrawl	Europæisk kulmule, havtaske, makrel, glyse, blåhvilling, hestemakrel, sanktpetersfisk, rød knurhane
		Sicilienstrædet	Italien, Libyen, Malta, Tunesien		
Guldmakrel	<i>Coryphaena spp.</i>	Hele Middelhavet	Flere lande	FAD's (anordninger, der tiltrækker fisk) og snurpenot	Andre stærkt vandrende arter, bars
Ål	<i>Anguilla anguilla</i>	Hele Middelhavet	Flere lande	Fælder, tejner, faststående redskaber	
Europæisk kulmule	<i>Merluccius merluccius</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Italien	Bundtrawl, faststående redskaber, langliner	Mulle, skrubbe, havtaske, sanktpetersfisk, makrel, glyse, blåhvilling, skælbrosme, hestemakrel, hvilling, almindelig havål, strømpebåndsfisk, småpletter rødhaj, reje, jomfruhummer, tiarmet blæksprutte, sepiablæksprutte, ottearmet blæksprutte, rød blankesten, blåkæft, bars, rød knurhane
		Det Ægæiske Hav	Grækenland, Tyrkiet		
		Lion-bugten	Spanien, Frankrig		
		Sicilienstrædet	Italien, Libyen, Malta, Tunesien		
		Det Tyrrenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien		

Almindeligt anvendt navn	Videnskabeligt navn	Område	Nogle interesserede lande	Fiskerier	Nogle tilknyttede arter (ikke anført efter betydning)
Skrubbe	<i>Platichthys flesus italicus</i>	Adriaterhavet	Kroatien, Italien, Slovenien	Bundtrawl, "rapido"-skrabere	Andre fladfisk og bentiske organismer, mulle, kulmule
Kammusling	<i>Pecten jacobaeus</i>	Adriaterhavet	Kroatien, Italien, Slovenien	Skrabere, bundtrawl	Skrubbe og andre fladfisk
Store pelagiske bruskfisk	<i>Isurus oxyrinchus</i> , <i>Lamna nasus</i> , <i>Prionace glauca</i> , etc.	Hele Middelhavet	Flere lande	Langliner, liner, faststående redskaber, snurpenot	Andre stærkt vandrende arter
Jomfruhummer	<i>Nephrops norvegicus</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Italien, Forbundsrepublikken Jugoslavien	Bundtrawl	Europæisk kulmule, skælbrosme, havtaske, sanktpetersfisk, småplettet rødhaj, almindelig havål, blåhvilling, reje, tiarmet blæksprutte, blåkæft, bars
		Sicilienstrædet	Italien, Libyen, Malta, Tunesien		
		Det Tyrrhenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien		
Mulle	<i>Mullus barbatus</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Bundtrawl, faststående redskaber	Tunge, rød blankesten, tandbrassen, havrude, koralbars, makrel, skrubbe, Middelhavs-hestemakrel, pighaj, havtaske, almindelig glathaj, sepiablæksprutte, ottearmet blæksprutte, søknæler, rød knurhane

Mulle	<i>Mullus barbatus</i> <i>Mullus surmuletus</i>	Det Tyrrenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien	Bundtrawl, faststående redskaber	Tunge, rød blankesten, tandbrassen, havrude, koralbars, makrel, Middelhavs-hestemakrel, pighaj, havtaske, almindelig glathaj, sepiablæksprutte, ottearmet blæksprutte, søknæler, rød knurhane
-------	--	---	-------------------	----------------------------------	---

Almindeligt anvendt navn	Videnskabeligt navn	Område	Nogle interesserede lande	Fiskerier	Nogle tilknyttede arter (ikke anført efter betydning)
Reje	<i>Aristeus antennatus</i> <i>Aristeomorpha foliacea</i>	Havet ved Alboran	Marokko, Spanien	Bundtrawl, tejner	Kulmule, havtaske, almindelig havål, skælbrosme, ringhaj, strømpebåndsfisk, otte- og tiarmede blæksprutter, jomfruhummer, blåkæft, bars
		Det Joniske Hav	Grækenland, Italien, tredjelande		
		Sicilienstrædet	Italien, Libyen, Malta, Spanien, Tunesien		
		Det Tyrrenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien, Spanien		
Sardin	<i>Sardina pilchardus</i>	Adriaterhavet	Albanien, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Italien, Slovenien	Flydetrawl, snurpenot, vod, bundtrawl	Ansjos, brisling, hestemakrel, Middelhavs-hestemakrel, makrel, blåhvilling, tiarmet blæksprutte
		Lion-bugten	Spanien, Frankrig		
		Det Ægæiske Hav	Grækenland, Tyrkiet		

Blankesten	Flere arter	Det Tyrrenske Hav, havet omkring Korsika og havet omkring Sardinien	Frankrig, Italien	Bundtrawl, andre trukne redskaber, faststående redskaber, langliner	Koralbars, ottearmet blæksprutte, bars, groupers, rød knurhane, europæisk languster
Brisling	<i>Sprattus sprattus</i>	Adriaterhavet	Kroatien, Italien, Slovenien	Flydetrawl, bundtrawl	Ansjos, sardin, hestemakrel, Middelhavs-hestemakrel, makrel, tiarmet blæksprutte
Stør	<i>Acipenser</i> spp. <i>Huso huso</i>	Adriaterhavet, Det Joniske Hav og Det Ægæiske Hav	Albanien, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Grækenland, Italien, Slovenien, Tyrkiet	Bundtrawl, faststående redskaber, langliner	

Almindeligt anvendt navn	Videnskabeligt navn	Område	Nogle interesserede lande	Fiskerier	Nogle tilknyttede arter (ikke anført efter betydning)
Sværdfisk	<i>Xiphias gladius</i>	Hele Middelhavet	Flere lande	Flydeliner	Andre stærkt vandrende arter

* Arterne er ikke nævnt efter betydning, og ikke alle arter forekommer i alle de anførte områder.

BILAG IV

Foreløbig, ikke-udtømmende liste over fiskerier, der kan blive berørt af foranstaltninger for kontrol med fiskeriindsatsen

1. Skovlbundtrawl til fiskeri efter flere arter
2. Skovlbundtrawl til fiskeri efter krebsdyr
3. Trukne redskaber til selektivt fiskeri efter arter (Aphia minuta, sardin yngel mv.)
4. Bundtrawl med høj åbning og flydetrawl til fiskeri efter demersale og bentisk-pelagiske arter
5. Flydetrawl til fiskeri efter små pelagiske arter
6. Snurpenot til fiskeri efter små pelagiske arter
7. Snurpenot til fiskeri efter stærkt vandrende arter
8. Garn og langliner til fiskeri efter kulmule
9. Langliner og faststående indfiltringsnet til fiskeri efter spidstandet blankesten og/eller andre tvekønnede arter
10. Langliner til fiskeri efter stærkt vandrende arter
11. Skrabere til kammuslinger
12. Faststående redskaber til fiskeri efter andre fælles bestande